

מן החדש, היינו כל אחד לפי התיירנו, שהעומר בא מן התבואה שהתיירה תליו בעומר, ושתי הלוחם באים מן התבואה שהתיירה למקדרש תליו בשתי הלוחם, כמבואר ב"חידושי מרדן ר' ייז' הלוי" עמוד מב תחילת ד"ה ולפי'ז; והיינו, שהעומר בא מן התבואה שהשרישה בין עומר לעומר, ושתי הלוחם באים מן התבואה שהשרישה בין שתי הלוחם ומייהו, אם שתי הלוחם אין מתרין שלא כסידרין, אם כן שתי הלוחם באים אף ממה שהשריש קודם לשתי הלוחם של השנה שעברה, אם השרישה לאחר העומר שבאותה שנה, שהרי עדין לא עבר עליה שתי הלוחם להתרה, כמבואר ב"מנחת חינוך" מצוה שאות א"ד"ה והנה מבואר, וראה עוד ב"חזון איש" מב יט וכו'.

ג. יש להסתפק לפני הצד שתמי הלוחם אינם מתרין שלא כסידרין, אם שתי הלוחם באים ממה שנשרש בין העומר לשתי הלוחם, כיוון שאין שתי הלוחם הללו מתרים אותו; ומיהו מטעם אחר אינם באים ממנהו, שהרי הוא קודם לעומר, וקודם לעומר פסולים כל המנחות, ומסתמא הוא הדין שתי הלוחם.

ד. מה שניינו, שהמנחות באים מן החדש ומין היישן, פירש ב"זוכה תודה": היינו בין התבואה ישנה של שנה שעברה, ובין התבואה חדשה של שנה זו, וב└בד שיקריב שתי הלוחם תחילתה שהיא המתורה במקדרש; ולא נתבאר בדבריו, מה היא "שנה זו" ומה הוא ראש השנה שלה.

וב"מנחת חינוך" [שז ד"ה ובזה מובן לי לשון המשנה] נתקשה בלשון המשנה "כל קרבנות הציבור בגין מן החדש", שהרי אין הקרבנות באוט מן החדש, ראה שם, ובמה שהוסיף עוד בזה ללימוד ממה שהצרכה המשנה לומר שהקרבנות באוט מן החדש.

נאמר [ויקרא כג י]: "והבאתם את עומר ראשית קצירכם על הכהן", ובשתי הלוחם נאמר [ויקרא ב יא]: "[ככי כל שאור וכל דבש לא תקריבו ממנה אשא לה]. קרבן ראשית [שתי הלוחם מן השאור, ובכוורים מן הפירות] תקריבו אותן לה", ואל המזבח לא יעלו ליריח ניחוח"; ועוד נאמר בשתי הלוחם [ויקרא כג טז]: "עד מחרות השבת השבעית מספרו חמשים יום ותקרכתם מנחה חדשה לה"; ראה בגמרה בעמוד זה: והכתיב "ראשת" ... הכתיב "חדש"; וראה בזה "ראשת" בהערות שעלו הגמרה.

ביror מה הוא "חדש" ומה הוא "ישן":
א. הנה הדין הוא, שהחדש אסור להדיות עד שיביא עומר, והכלל הוא: כל תבואה שנרשעה קודם לעומר, הרי העומר מתייר אף את הגידולין שגדלו לאחר העומר.

וכן אין להביא מנוחת מקדרש מתבואה שלא עבר עליה עומר, ואם הביא פסול; [ובפרט זה דנו האחרונים, אם הטעם הוא משום שאסורים הם להדיות ומילא פסולים הם משום "משקה ישראל — מן המותר לישראל", או שהעומר מתייר חדש למקדרש לעניין פסול, ונתחבר בהערות לעיל סח ב]; ואך לאחר העומר אין להביאו, שהעומר מתייר חדש להדיות, ושתי הלוחם מתרים חדש במקדרש, אלא שם כבר חלף עליו העומר, אין הוא פסול למנחות, אלא לכתילה הוא לדלא וכייא, ואם הביא כשר.

ואם השרישה התבואה לאחר העומר וקודם שתי הלוחם, לא מיביאו שאין להביא ממנה מנוחת עד שיבאו העומר הבא, אלא אף לאחר שיבאו העומר הבא, מסתפקת הגמara ליעיל סח ב שמא אין היא כשרה לכתילה למקדרש, ומשום שחלפו עליה שתי הלוחם ועומר שלא כסידרין, ושם צריך שיחלפו עליה כסידרין, וביעיא זו לא נפשטה שם.

ב. מה שניינו, שהעומר ושתי הלוחם באים